

מאת אלי קינן וקאון

קולנוע זה דבר חשוב יותר חשוב אפילו מהטלביזיה, העולה כמובן בחי שיותה על הרדיו, שאין ערוך לו ב השחאה לעתונות, המצילה יסויום את ה דמוקרטיה.

פסט-בל-סרטים משמש את תעשיית הקול- נוע כמו שוק הדגים את הדייג. יש 15 כ אלה בשנה, בכל פינות העולם. פסטיבלים נערכים בחוציה, במוסקבה, בברלין, אבל הם קטנים. החשוב ביותר הוא זה שבקאן, 700 עתונאים, 800 צלמים, 80 תחנות שידור ו-60 ערוצי-טלביזיה, מאות במאים ושחקנים, כל גדולי וקטני המפיקים, 250 פירסומאים, 300 מפיצים, ואלוהים יודעי כמה באו הנה לקנות ולמכור.

פה קונים ומוכרים הכל: רגליים, שדיים, תפקידים קטנים, תפקידים גדולים, פגישה עם צלם — המכיר במאי — שקנה פגישה עם מפיץ — שחתם חוזה עם מפיץ — ש רכש זכויות-הסרטה של בסטיסלר. מחפשי שם עדיין איך לסגור את המעגל, כי לאף אחד אין כסף.

קאן ממלאת בנאמנות את תפקידה כשוק:

הראשי. טום קורטני. אלא שלאורך כל ה סרט הוא נשאר מחוץ לדמותו של הגיבור- הראשי, אינו מצליח לחדור אליו פנימה. יתכן שהדבר נובע מהגישה, שלכל צופה כליך נהיר וברור מתחילה מה יה עלולו הריגושי של צעיר, בנותנים המסויימים או תם מציג הסרט, עד שאין צורך לחזור עליהם.

קורטני זועם בשקט. הוא אינו מתפרץ, אינו מתרחה, אינו צועק בהיסטריה. בקושי הוא מואיל לדבר. כשאמו מביאה את מאה- בה הביתה עון בסרם התקררה גוית אביו, הוא רק מסתכל. כשהיא מכזבת את כספי דמי-הבטיחות של האב בקניית מתרות, הוא מתבונן ושותק. כשנערתו אינה נותנת, הוא אפילו אינו מגדף. כל מה שהוא עושה זה לרוץ לבדו. אפילו בלי הקהל שי באולם.

אבל כתוצאה מהתעלמות ריגשית זו, נשאר גם הסרט נטול רגש. גיבורו, המוצג יותר כסמל מאשר כפרט, יכול לעורר את- דה, אבל לא היוזרה. ובאייכולתו של ריצ'ארדסון ליצור קשר ריגשי בינו לבין גיבור סרטו, הוא מאבד גם את הקשר שי בין הגיבור לבין הקהל.

זהו סרט יפה, עשוי היטב, אך רחוק מ להלהיב.

כוכבים

תו לקיסר אשר לקיסר

כרות הפירסומת של הסרט קליאופטרה.

אניסה ובעלה במיעוט הכוכבים שפקד השנה את פסטיבל הסרטים בקאן, בלטה דווקא אניסה אקברג עם בעלה הטרי, ריק פון נוסטר, הזוג המפורסם ניהל את ירחיהדבש שלו בפומבי, להנאתם הרבה של הצלמים והסקרנים.

פסטיבל הסאדיסטים

במספרים, חוליע, רוגבי אכזרי, ועוד וי עוד.

בסידרה סאדיסטית זו צועדים האמריקאי אים בראש. הם הגיעו כנראה למסקנה ש הם מופרעים, ורק בסאדים ימלאו את ה קופה. היציקוק הראה לנו בהציפורים איך עורבים מקרים עיני ילדים. כל זה כדי לומר שיש להפעיל מייד את הצבא והמש- טרה מול כל התמרדות, אפילו התמרדות של ציפורים. המבקרים הגדולים הוזמנו ל אכול אצל היציקוק וכתבו: "כיד הדימיון הענק של היציקוק, עם שחקנים טובים, מצלמה היציקוקית, מתח היציקוקי..." אני אומר שזה חארה, אבל מי מקשיב?

אולדריץ, זה שעשה את ורה קרוה, הרי אה לנו איך בט דייוויס זקנה רוצחת לאטי לאט, עם הרבה עיניים מוצעעים, את ג'ון קרפורד הזקנה, מה שגרם לי לשכוח מי עשה את ורה קרוה.

צרפת הציעה שתי עזרות-בית היסטוריות, המכות ומנשקות אחת את השניה חליפות, ורוצחות, בסופו של חלום הזועה, את אדונן המטומטם.

פטר ברוק הראה לנו קבוצת ילדים, ניי צולי מטוס, המארגנים את חייהם על אי בודה, רוצחים אחד את השני, הופכים ל פראים, סוגדים לחזיר, ושורפים את כל ה צמחיה (סרט מצויין).

שתי קומדיות, איטלקית וצרפתית, לא הצליחו להצחיק איש. לעומת זאת, שני ה מועמדים לפרס: הסרט הרומני קודין וה יפאני חאראקירי, לא ריחמו על עצני ה צופים. הרומני מגלה את אימי החוליע, כרקע לאם הרוצחת את בנה בשמן ורותח; היפאני מלמד איך לעשות חאראקירי עם חרב מעץ. מימי לא ראיתי כל כך הרבה דם. אפילו מאקבת היה מתבייש. אולי הם באמת מפחדים, כל הבמאים?

שאינם נהנים מתקציב הפירסומת של מטר ו גולדווין מאיר, סרטים של במאים צעירים, מארצות קטנות, כמו, למשל, ישראל. מה עשתה מדינת-ישראל? ישראל עשתה פירסומת יפה למגזית היהודית המאוחדת. אל מאות אנשי הקולנוע והמבקרים, הרו אם כל סרט בעיני מיקצועיות, הבוחנים את הבימוי, המישחק, הצילום והעריכה, את התאורה והתפאורה, אל אנשים שה קולנוע הוא מיקצועם, שלחה ישראל עד היום פירסומת למגזית. תעיד רשימה של סרטים ישראליים שהוצגו בקאן בשנים ה אחרונות.

אדמה, חלוצים חדשים, יום העצמאות, כל החתונה ורקות, היום המובטח, גבעה 24 אינה עונה, הנה ארץ-ישראל, איי לייק מייק.

השנה סירבה הנהלת הפסטיבל לקבל את הסרט הישראלי המרתף. למה? מאותה סי בה שהאיכרים לא נועקו לעזרת הרועה ש צעק "זאב!" הם כבר משוכנעים בצידקת הציונות, בחשיבות הסרקטורים וביופיין של חיליות צה"ל. הם משוכנעים גם, שזה כל מה שעושים בישראל. אולי הצדק איתם.

אבל הם עוסקים בקולנוע, לא במגזית. מי אינו זוכר את היום הגדול, בו התקבלה ישראל כחברה משקיפה לוועדת המישינה-שלי-אירגון-הבריאות-הבינלאומי, שהת כנסה לדון בסעיף ב/15. כמה מאמצים הושקיעו, כמה לחצים הופעלו, ידידיו מי אפריקה תמכו בנו, אויביו מאסיה התנכלו לנו, משלחת של 50 חברי-כנסת, צירים, נציגים, נספחים וספחים יצאה לטפל ב עניין — והצלחנו. לעומת זאת מה לנו להתעקש להיות מיוצגים בסתם פסטיבל קולנוע? זה בסך הכל מכשיר התצמולה היעיל ביותר, ובפסטיבל נוכחים בסך הכל רק עתונאים מכל העולם ורק כל מי שיש לו יד ורגל בקולנוע העולמי.

ישראל הוזמנה בראשית ינואר להשתתף בפסטיבל. רק בסוף מרס נזכר ניספחנו בפאריס לצלצל אל הנהלת הפסטיבל, ולהר דיע שיש לנו סרט: המרתף. מן העבר השני של הקו ענו לניספחנו, שכבר מאוחר מדי, (ניספחנו אולי אף ידע שזה מאוחר מדי, שהרי הוא נציגנו בפסטיבל מזה שנים רבות-רבות).

לו היתה בישראל תעשיית סרטים ראויה לשמה — לא היינו ניתקלים בסירוב, כפי שמחצית הסרטים המשתתפים בפסטיבל לא נענו בסירוב, למרות האיחור.

לו היינו מתעקשים, כפי שהתעקשנו ב עניין ועדת-המישינה-שלי-אירגון-הבריאות — היינו נענים בחיוב, כמו קנדה, קובה וברא זיל, שאחרו, התעקשו — והתקבלו.

אם המרתף הוא באמת סרט טוב, או ש שמעון ישראלי יאשים את אבותיו שאכלו בוסר ולא ידעו להגן על יציעיות, ובל תקהינה. כי אם לשפוט לפי מה ש ראינו עד כה, סרט ישראלי טוב היה זוכה לתשומת-לב.

***

עינויים, רצח, חוליע

אינו פה נהרניחלידם, זקנים מתים בעינויים, ילדים מופקרים למחת, רצח

מודעת "קליאופטרה" לפני — לזוג השערווריתי

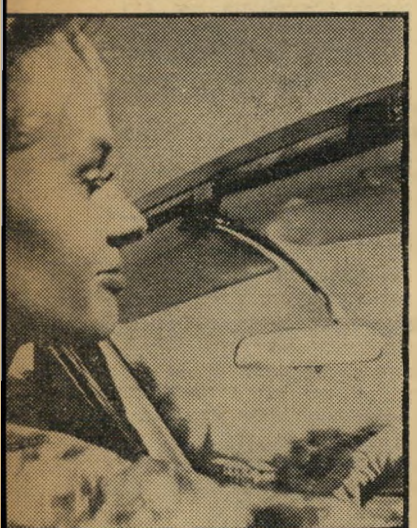
מודעת "קליאופטרה" אחרי — צלע שלישי

על החוף מוכרים את הסחורה בבקיני, או בלעדיו. שני מטר יותר גבוה — זה נמכר בתוך מכונות מרוץ, 100 קמ"ש. מעבר ל מדרכה, בארמון הפסטיבל, מוכרים באלגנ טיות, בסמוקינג, פרפר, מינק וצינציליה. במלון קארטנוז מוכר שמן קרח אחד ל שמן קרח שני את כולם ביחד.

לאף אחד אין זמן, כולם רצים. צריך להספיק לראות שלושה סרטים ליום בי פסטיבל, קניינות סרטים ליום בירד-הסר טים, ארבעה סרטים ליום בפסטיבל הטל ביזיה, לראות ולהיראות בשלושה קיקטיי לים, שתי ארוחות צהריים, ארבע ארוחות ערב, שלא להזכיר את המש משכיבות ה עתונאים ליום, את ישיבות קונגרס הבמ אים, קונגרס הסטריאיים, ואת פסטיבל מבקרי הסרטים. כך קורה, שכל אנשי ה קולנוע, המבלים את ימיהם בחוף התכלת, במיאמי ביץ, בחוציה ושאר החופים שטר פיהשמש — נשארים תמיד חיוורים. עולם הקולנוע הוא מודר. עם כל ה מהומה הנוראה הזו, מצליח הפסטיבל להר ציא מאלמוניותם סרטים, שחקנים ובמאים,

סרט הענקים שעלה 40 מיליון דולאר, נוע דה לא רק לפרסם את גיבורי הסרט, אלא גם לרמוז על פרשת האהבים ביניהם. הכר זה, שצוירה עלידי אמני חברת פוקס ה מאה העשרים, הראתה את ליו טילור (קליאופטרה) וריצ'ארד ברטון (אנטוניוס), שהרומן הלוהט שלהם הרעיש את העולם. אך היתה גם צלע שלישית למשולש. ר

הוא לא שתק. רקס הריסון סרב להתחשב באינטימיות של הזוג ותבע בתוקף להצטרף למיטתם. "אני יוליוס קיסר", הכריז הרי סון, "ואני שום סיבה מדוע לא אהיה גם אני מצויר בכרוזה." הוא הגיש תביעה משפטית נגד יצרני הסרט. כדי לפייסו, הורתה החברה לצייר את הכרוזה מחדש, כשדמותו של קיסר מופיעה כעיסור קטן וצדדי של הכרוזה, שמש הסרט אינו מופיע עליה כלל, מתוך הנחה שהצופים ידעו במה המדובר למראה הזוג ההומאנטי בלבד. זה כמובן לא סיפק את קיסר. הוא דרש את אותם הממדים שניתנו לשני שותפיו. כפי שמוכיחה הכרוזה בתמונה, הוא ניצח.

גרייס החדשה
ככת סרטושל אלפרד היציקוק הציפורים.